

AKTUALNY STAN PROCESÓW BEATYFIKACYJNYCH POLAKÓW W KURII RZYMSKIEJ

Coraz częściej dzisiaj mówi się i pisze o świętości i coraz więcej dostrzega się wyrazy ludzkiej dobroci, życzliwości, szlachetności, miłości i miłosierdzia a równocześnie coraz bardziej docenia się wszelkie przejawy ludzkiej dobroci. Jest to tym znamiennejsze, że w wieku osiągnięć i postępu technicznego człowiek stale schodzi na dalszy plan.

Kościół wierny swojemu powołaniu zawsze podkreślał wartość człowieka odkupionego przez Mękę i zbawczą śmierć Chrystusa na krzyżu. Podobnie i Papież Jan Paweł II w swoim nauczaniu duszpasterskim stale podkreśla wielką wartość godności ludzkiej. W szczególniejszy sposób uczynił to w swoich encyklikach: *Redemptor hominis*, *Dives in misericordia* i *Laborem exercens* — w których mówi o człowieku odkupionym przez Chrystusa, obdarzonym łaską i miłosierdziem oraz uświęcającym się przez trud swojej codziennej pracy.

Na łamach prasy dziś często pisze się na temat polskich beatyfikacji częściej niż kiedyś, jesteśmy świadkami beatyfikacji czy kanonizacji Polskich Sług i Służebnic Bożych.

Za pontyfikatu Papieża Jana Pawła II mieliśmy już 1 kanonizacji i 3 beatyfikacje oraz 1 zatwierdzenie kultu — a najbliższe beatyfikacje Sług Bożych są już zapowiedziane: Karoliny Kózkówny, ks. biskupa Michała Kozala i ks. abp Jerzego Matulewicza. Można także dołączyć tutaj benatyfikację S. Teresy Benedykty od Krzyża — Edyty Stein, jako urodzonej we Wrocławiu i pochodzącej ze Śląska; matka z Lublińca, ojciec z Gliwic a dziadkowie z Poznania.

Kanonizacja podobnie jak beatyfikacja jest rzeczą niezwykle doniosłą dla życia Kościoła i danego Narodu. Beatyfikacja polega na prawnym zbadaniu życia, działalności i świętości oraz cudów uzyskanych za przyczyną Sługi Bożego i w wyniku tego procesu uznania go za godnego do przedstawienia wiernym w Kościele Chrystusowym jako wzór do naśladowania i wyniesienia Go na ołtarze w Kościele celem oddawania Mu czci publicznej.

Droga kandydata na ołtarze jest długa i uciążliwa. Świętość jest wprawdzie dostępna dla wszystkich, nie starczy jednak być tylko wzorowym chrześcijaninem, ale trzeba nadto posiadać heroizm w życiu codziennym, a zdobywać go w wysiłkach każdego dnia — to w końcu doprowadzi do pełnego zjednoczenia z Bogiem. Wszak wiele dusz osiąga świętość w stopniu heroicznym, ale tylko niektóre dostępują zaszczytu wyniesienia na ołtarze Pańskie.

Droga na ołtarze rozpoczyna się procesem beatyfikacyjnym w diecezji, zakonie, zgromadzeniu czy instytucji życia religijnego, a następnie po przeprowadzeniu wszechstronnego dochodzenia i zebraniu

wszelkich materiałów dotyczących kandydata na ołtarze oraz opracowaniu przez Komisję Przygotowawczą — przekazana jest do Kongregacji dla spraw Świętych w Kurii Rzymskiej, gdzie jest szczegółowo rozpatrywana i — jeśli odpowiada wymogom — przedstawiona Papieżowi do decyzji: beatyfikacji względnie kanonizacji.

Po wyrażeniu zgody przez Papieża, Sekretarz Kongregacji d/s Świętych przygotowuje odpowiednie pismo, które w oznaczonym dniu i godzinie, podczas uroczystej liturgii beatyfikacyjnej czy kanonizacyjnej, zostaje odczytane i podane do publicznej wiadomości wiernym. Odbywa się to po *Kyrie* przed *Gloria*, potem następuje dalsza część Mszy św. pontyfikalnej. Papież wygłasza także odpowiednią homilię, w której ukazuje postać Świętego czy Błogosławionego.

Sprawy dawne prowadzi się w odrębny sposób niż nowsze. Jeżeli da się udowodnić nieprzerwane istnienie kultu publicznego danego Sługi Bożego od 1534 r. aż do naszych czasów, wówczas Stolica Apostolska zatwierdza kult. Jeżeli Sługa Boży zmarł wprawdzie przed 1534 r., ale nie można udowodnić istnienia kultu zgodnie z przepisami zawartymi w brewe pap. Urbana VIII *Coelestis Hierusalem* z dnia 5 lipca 1624 r., lub zmarł po tym roku, lecz brak naocznych świadków, wówczas sprawę rozstrzyga tzw. proces historyczny, w którym na podstawie dokumentów postuluje stara się udowodnić: heroiczną cnót, prawdziwość cudów i czy można przystąpić bezpiecznie do beatyfikacji.

Brewe pap. Urbana VIII postanawiało:

- 1) zatwierdzenie i utrzymanie kultu publicznego tych Świętych, których kult ustanowiono do 1181 r.,
- 2) utrzymać kult Świętych i Błogosławionych wprowadzony w latach 1181—1534, jeżeli zyska zatwierdzenie Stolicy Apostolskiej;
- 3) zmarłym po 1534 r. można oddawać kult publiczny jedynie w przypadku formalnego procesu beatyfikacyjnego;
- 4) w przyszłości tylko Stolica Apostolska będzie decydowała o przyznaniu publicznego kultu Sługi Bożego.

Papież Jan Paweł II Konstytucją Apostolską *Divinae Perfectionis Magister* z dnia 25 stycznia 1983 r. dokonał koordynacji dotychczasowego prawodawstwa kościelnego odnośnie do beatyfikacji i kanonizacji, które nagromadziło się w ciągu wieków. Konstytucja ta dokonała ujednoczenia i systematyzacji tych różnych dokumentów papieskich w tej dziedzinie.

W Konstytucji tej czytamy:

„Wydaje się nam rzeczą pożądaną rozpatrzyć na nowo drogę i sposób prowadzenia spraw, a Kongregację dla spraw Kanonizacyjnych tak uporządkować, aby wyjść naprzeciw wymaganiom uczonych i zaradzić pragnieniom naszych Braci w Biskupstwie, którzy domagają się większej szybkości postępowania, przy równoczesnym zachowaniu solidności dochodzenia w sprawach tak ważnych. Poza tym oświeceni

nauką Soboru Watykańskiego II o kolegalności wypada, aby sami Biskupi więcej współpracowali ze Stolicą Apostolską w prowadzeniu tych spraw (...).

Biskupom diecezjalnym i wszystkim z nimi zrównanym w prawach w zakresie ich jurysdykcji, czy to z urzędu czy na prośbę poszczególnych wiernych lub prawnych związków lub ich pełnomocników — przysługuje prawo przeprowadzenia dochodzeń na temat życia, cnót i męczeństwa oraz opinii świętości, faktów przyjmowanych za cudowne i jeśli zachodzi taki przypadek, starożytnego kultu Sługi Bożego, o którego kanonizację się prosi”.

Po zebraniu dokładnych informacji na temat życia Sługi Bożego, po zebraniu i przebadaniu Jego pism drukowanych i rękopiśmiennych oraz faktów przyjmowanych za cudowne, biskup przesyła całą dokumentację do Kongregacji d/s Świętych.

Uproszczone zostało bardzo postępowanie procesowe, natomiast obostrzone poszukiwania archiwalne i historyczne. Zniesione zostało Kolegium Adwokatów istniejące przy Kongregacji d/s Świętych, a na to miejsce powołano Kolegium Relatorów pochodzących z różnych regionów, celem lepszego poznania i prowadzenia sprawy. Zachowane zostało Kolegium Lekarzy przy Kongregacji do badania cudów.

Nowa Konstytucja wprowadziła dużo usprawnień, zerwała z pewnym formalizmem i biurokracją zwracając większą uwagę na istotę rzeczy.

Powyższa Konstytucja dotyczy spraw nowych, których procesy beatyfikacyjne rozpoczęto po jej ogłoszeniu, natomiast sprawy dawne winny być dostosowane do wymogów jej, ale mogą być kontynuowane także w sposób rozpoczęty, zwłaszcza gdy są już mocno zaawansowane i zbliżają się ku końcowi.

W 1965 r. z inicjatywy Prymasa Polski ks. kard. Stefana Wyszyńskiego powstał w Rzymie Polski Postulatorski Ośrodek Studiów, który wydaje „Biuletyn Informacyjny” zamieszczający najnowsze wiadomości z dziedziny polskich spraw odnośnie beatyfikacji i kanonizacji. Początkowo był to miesięcznik — obecnie kwartalnik. Możemy w nim znaleźć niemal wszystek materiał odnośnie do polskich kandydatów na ołtarze.

W Kongregacji d/s Świętych znajduje się wiele spraw beatyfikacyjnych polskich kandydatów na ołtarze i są one na różnym stopniu postępowania.

Ostatnio ukazała się w Rzymie pozycja książkowa pt. *Index ac Status Causarum*, Roma 1985, zawierająca najnowsze dane odnośnie wszystkich spraw beatyfikacyjnych Kościoła Katolickiego prowadzonych w Kongregacji d/s Świętych. Obejmuje ona:

- 1) wykaz aktualnie prowadzonych spraw beatyfikacyjnych,
- 2) sprawy, które świeżo wpłynęły do Kongregacji d/s Świętych i są w toku rozpatrywania,

- 3) wykaz Świętych i Błogosławionych, których kult został zatwierdzony w Kościele poczynając od 1625 r.,
- 4) kanonizacje przeprowadzone od czasów pap. Klemensa VIII (od 1594 r.),
- 5) beatyfikacje od czasów pap. Pawła V (od 1609 r.).

W pierwszej części są umieszczeni wszyscy Polscy Kandydaci na ołtarze, których proces beatyfikacyjny jest w toku. Niżej przedstawiamy w porządku alfabetycznym ich wykaz, a zarazem na jakim etapie się znajdują aktualnie:

1) — **BALICKI** Jan Wojciech (1869—1948) kapłan diec. przemyskiej, profesor i rektor Seminarium Duchownego, urodzony w Rzeszowie-Staromieściu, zmarł w Przemyślu; proces beatyfikacyjny w diec. od 1959 r., w 1963 r. akta przekazano do Rzymu. Dekret o wprowadzeniu sprawy do Kongregacji d/s Świętych wydano dnia 19 VI 1982 r.

2) — **BILCZEWSKI** Józef (1860—1923) abp lwowski, urodzony w Wilamowicach k. Kęt, zmarł we Lwowie; proces beatyfikacyjny od 1959 r., zatwierdzony przez Stol. Ap. dnia 23 II 1963 r.

3) — **BOJANOWSKI** Edmund, Stanisław, Wojciech (1814—1871) apostoł świecki, założyciel Zgromadzenia Sióstr Służebniczek Niepokalanego Poczęcia NMP, urodził się w Grabonogu k. Gostynia, zmarł w Górcie Duchownej. Proces wszczęto w 1957 r., od 1960 r. w Rzymie, dekret odnośnie do pism wydano dnia 14 III 1966 r.

4) — **BORZECKA** Celina, Rozalia, Leonarda (1833—1913), założycielka Zgromadzenia Sióstr Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa, urodzona w Antowilu k. Orszy na Białorusi, zmarła w Krakowie. Proces beatyfikacyjny od 1944 r., dekret stwierdzający heroiczną cnotę ogłoszono dnia 11 II 1982 r.

5) — **BORZECKA** Jadwiga, Petronela, Klementyna (1863—1906) współzałożycielka Zgromadzenia SS. Zmartwychwstania P.N. J.Chr. — córka Celiny, urodzona w Obrembszczyźnie k. Grodna, zmarła w Kętach; proces beatyfikacyjny od 1950 r., dekret stwierdzający heroiczną cnotę wydano dnia 17 XII 1982 r.

6) — **CHYLIŃSKI** Melchior Rafał (1690—1741) kapłan, franciszkanin, spowiednik i opiekun ubogich, urodzony w Wysoczku w Wielkopolsce, zmarł w Łagiewnikach k. Łodzi; proces beatyfikacyjny od 1761 r., dekret o heroicznosci cnotę ogłoszono w dniu 19 V 1949 r.

7) — **CIEPLAK** Jan Chrzyciel (1857—1926) abp wileński, urodzony w Dąbrowie Górniczej, zmarł w Passaic w USA; proces beatyfikacyjny od 1952 r., dekret odnośnie do pism wydano dnia 9 XI 1960 r., zatwierdzenie procesu dnia 24 II 1970 r.

8) — **CZARTORYSKI** August Franciszek (1858—1893), ksiądz, salezjanin; urodzony w Paryżu, zmarł w Alassio; proces beatyfi-

kacyjny od 1921 r., dekret o heroiczności cnót ogłoszono dnia 1 XII 1978 r.

9) — DAROWSKA Marcelina (1827—1911), współzałożycielka Zgromadzenia Córek Niepokalanego Poczęcia NMP, urodzona w Szulakach na Ukrainie, zmarła w Jazłowcu; proces beatyfikacyjny od 1946 r., zatwierdzenie procesu zwyczajnego dnia 13 I 1958 r.

10) — DOMINIK Konstanty (1870—1942) biskup pomocniczy chełmiński, urodzony w par. Swarzewo na Pomorzu, zmarł w Gdańsku; proces od 1961 r., dekret odnośnie do pism wydano dnia 30 I 1981 r.

11) — DUDZIK Maria Teresa Józefina (1860—1918) założycielka Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek Błg. Kunegundy w Chicago. Urodzona w Płociczu k. Sępólna Krajeńskiego, zmarła w Chicago; proces beatyfikacyjny od 1962 r., dekret o wprowadzeniu sprawy z dnia 1 VI 1979 r.

12) — FELIŃSKI Zygmunt Szczęsny (1822—1895) abp metropolita warszawski, założyciel Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek Rodziny Maryi; urodzony w Wojutynie na Wołyniu, zmarł w Warszawie. Proces beatyfikacyjny od 1965 r., zatwierdzony w trybie zwyczajnym na drodze historycznej dnia 21 V 1984 r.

13) — KARŁOWSKA Maria (1865—1935) założycielka Zgromadzenia Sióstr Pasterek od Opatrzności Bożej, urodzona w Karłowie, zmarła w Pniewitym na Pomorzu. Proces beatyfikacyjny od 1965 r., zatwierdzony w Kongreg. d/s Świętych w Rzymie dnia 18 XI 1983 r.

14) — KATARZYŃCIEC Józef Wenanty (1889—1921) kapłan franciszkanin; urodzony w Obydowie k. Lwowa, zmarł w Kalwarii Paclawskiej k. Przemyśla. Proces beatyfikacyjny od 1949 r., zatwierdzenie procesu zwyczajnego dnia 22 III 1952 r.

15) — KOMOREK Rudolf Józef (1890—1949), kapłan, salezjanin, misjonarz; urodzony w Bielsku, zmarł w San Jose dos Campos (Brazylia). Proces beatyfikacyjny od 1964 r., dekret odnośnie do pism wydano dnia 14 VI 1974 r.

16) — KORNIŁOWICZ Władysław (1884—1946) kapłan diec. warszawskiej, urodzony w Warszawie, zmarł w Laskach k. W-wy; proces beatyfikacyjny od 1978 r., dekret NO wydano dnia 13 IV 1978 r.

17) — KOSIBA Alojzy (1885—1939) brat zakonny, reformat kwestarz klasztorny, urodzony w Libuszy, zmarł w Wieliczce; proces beatyfikacyjny od 1963 r., dekret odnośnie do pism z dnia 21 IX 1973 r.

18) — KOWALCZYK Antoni (1866—1947) brat Zgromadzenia Księży Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej, urodzony w Dzierżanowie k. Krotoszyna, zmarł w Edmonton w Kanadzie. Proces beaty-

fikacyjny od 1952 r., dekret wprowadzenia sprawy wydano dnia 1 VI 1979 r.

19) — KOWALSKA Helena Maria Faustyna (1905—1938), siostra ze Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia; urodzona w Głogowcu k. Turka, zmarła w Krakowie. Proces beatyfikacyjny od 1965 r., dekret odnośnie do pism z dnia 19 VI 1981 r.

20) — KOŹMIŃSKI Florentyn Waclaw — O. Honorat (1829—1916), kapłan zakonu OO. Kapucynów — założyciel 17 Zgromadzeń zakonnych męskich i żeńskich, głównie bezhabitowych. Urodzony w Białej Podlaskiej zmarł w Nowym Mieście n. Pilicą; proces beatyfikacyjny od 1949 r., dekret odnośnie do pism z dnia 5 IV 1974 r.

21) — LAMENT Bolesława (1862—1946) założycielka Zgromadzenia Sióstr Misjonek św. Rodziny; urodzona w Łowiczu, zmarła w Białymstoku; dekret wprowadzenia sprawy wydano dnia 15 IV 1975 r., o ważności procesu dnia 25 XI 1983 r.

22) — LEWONIUK Wincenty i Jego 12 Towarzyszy w męczeństwie za wiarę św., umęczonych w Pratulinie na Podlasiu dnia 24 I 1874 r. Są to: Lewoniuk Wincenty (ur. 1849), Bartłomiej Osypiuk (ur. 1843), Daniel Karmasz (ur. 1826), Filip Geryluk (ur. 1830), Ignacy Franczuk (ur. 1824), Jan Andrzejuk (ur. 1847), Konstanty Bojko (ur. 1826), Konstanty Łukaszuk (ur. 1829), Łukasz Bojko (ur. 1854), Maksym Hawryluk (ur. 1840), Michał Wawrzyszczuk (ur. 1853), Nikita Hryciuk (ur. 1855) i Onufry Wasiluk (ur. 1853); proces beatyfikacyjny rozpoczął się w 1928 r., dekret odnośnie do pism wydano dnia 21 XII 1968.

23) — ŁOZIŃSKI Zygmunt (1870—1932) biskup miński i piński; urodził się w Boracinie k. Nowogródka, zmarł w Pińsku. Proces rozpoczęto w 1957 r. w Rzymie, dekret wprowadzający sprawę wydano dnia 4 XII 1980 r.

24) — ŁUBIEŃSKI Bernard (1846—1933) kapłan z zakonu OO. Redemptorystów, urodzony w Guzowie k. Warszawy, zmarł w Warszawie; proces od 1961 r. potwierdzony w Kurii Rzymskiej dnia 17 VI 1982 r.

25) — MALCZEWSKA Wanda Justyna Nepomucena (1822—1896) apostołka świecka, urodzona w Radomiu, zmarła w Parzynie w diec. łódzkiej; proces beatyfikacyjny rozpoczął się w 1918 r., wznowiony potem w 1925, 1924 i 1947 — dekret odnośnie do pism wydano dnia 13 IV 1965 r.

26) — MARKIEWICZ Bronisław Bonawentura (1842—1912), kapłan, założyciel męskiego i żeńskiego Zgromadzenia św. Michała Archanioła; urodzony w Pruchniku k. Przemyśla, zmarł w Miejscu Piastowym k. Krosna. Proces beatyfikacyjny od 1958 r., dekret odnośnie do pism wydano dnia 1 IV 1969 r.

27) — NASTAŁÓWNA Maria Leonia (1903—1940), siostra Zgromadzenia Sióstr Służebniczek Niepokalanego Pocz. NMP Staro-

wiejskich, urodzona w Starej Wsi k. Brzozowa w diec. przemyskiej i tam zmarła; proces od 1977 r., dekret o wprowadzeniu sprawy wydano dnia 9 I 1976 r.

28) — OSMOŁOWSKI Piotr Hadrian (1838—1924) kapłan z zakonu oo. Bernardynów, urodzony w Antoniowie na Białorusi, zmarł w Lonigo we Włoszech; proces beatyfikacyjny od 1976 r.

29) — P A P C Z Y Ń S K I Jan Stanisław od Jezusa Maryi (1631—1701), kapłan, założyciel Zakonu Księży Marianów pod wezwaniem Niepokalanego Poczęcia Najśw. Maryi Panny; urodził się w Podegrodziu k. Starego Sącza, zmarł w Górze Kalwarii; proces beatyfikacyjny od 1767 wznowiony w 1953 r., dekret o wprowadzeniu sprawy wydano dnia 6 III 1981 r.

30) — P E L C Z A R Józef Sebastian (1842—1924) biskup przemyski, założyciel Zgromadzenia Sióstr Służebnic Najśw. Serca Jezusowego; urodzony w Korczynnie k. Krosna, zmarł w Przemysłu. Proces beatyfikacyjny od 1954 r., dekret o pismach wydano dnia 23 X 1971 r.

31) — P R O T T M A N N Regina (1552—1613) założycielka Zgromadzenia Sióstr św. Katarzyny na Warmii, urodzona i zmarła w Braniewie. Proces informacyjny od 1964 r., dekret wprowadzający sprawę do Kongr. d/s Świętych wydano dnia 19 VI 1982.

32) — S A L A W A Aniela (1881—1922) tercjarka franciszkańska, apostołka świecka, urodzona w Sieprawiu k. Myślenic, zmarła w Krakowie. Proces beatyfikacyjny od 1948 r., dekret o wprowadzeniu sprawy do Kongr. d/s Świętych z dnia 30 III 1981 r.

33) — S E M E N E N K O Piotr, Adolf, Konstanty (1814—1886), kapłan, współzałożyciel Zgromadzenia Księży Zmartwychwstania Pańskiego; urodzony w Dolistowie k. Tykocina, zmarł w Paryżu. Proces od 1951 r. zatwierdzenie procesu zwyczajnego dnia 20 I 1955 r.

34) — S I E D L I S K A Franciszka Józefa, Maria od Pana Jezusa Dobrego Pasterza (1842—1902), założycielka Zgromadzenia Sióstr Najśw. Rodziny z Nazaretu; urodzona w Roszkowej Woli zmarła w Rzymie. Proces beatyfikacyjny od 1921 r., dekret wprowadzenia sprawy dnia 4 XII 1940 r., dekret o heroicznosci cnót ogłoszono dnia 29 IV 1980 r., zatwierdzenie cudu za jej przyczyną dnia 21 XI 1986 r.

35) — S Z E P T Y C K I Andrzej Roman Aleksander Maria (1865—1944) abp metropolita lwowski obrz. grecko-katolickiego, z zakonu OO. Bazylianów, założyciel Zgromadzenia Sióstr Studytek obrz. grecko-katol.: urodzony w Pryłbyci, zmarł we Lwowie. Dekret o pismach wydano dnia 8 II 1980 r.

36) — S Z Y M K O W I A K Sancja Janina (1910—1942), siostra Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Bolesnej (SS. Serafitki), urodzona

w Modzarowie w poznańskim, zmarła w Poznaniu. Proces beatyfikacyjny od 1960 r., dekret o pismach wydano dnia 8 II 1980 roku.

37) — TRUSZKOWSKA Zofia, Kamila Maria Angela (1825—1899) Założycielka Zgromadzenia Sióstr św. Feliksa z Cantalicio III Zakonu Regularnego św. Franciszka Serafickiego (SS. Felicjanki), urodzona w Kaliszu, zmarła w Krakowie. Proces od 1940 r., dekret stwierdzający heroiczną cnotę ogłoszono dnia 2 IV 1982 r.

38) — WYSZYŃSKI Januariusz Franciszek Kazimierz od św. Józefa (1700—1755), kapłan Zgromadzenia Księży Marianów, urodzony w miejscowości Jeziora Wielkie, zmarł w Balsamao. Proces beatyfikacyjny od 1756, wznowiony w 1953, zatwierdzony 25 I 1974.

W tej części wymienieni są także Słudzy Boży, którzy w najbliższym czasie dostąpią zaszczytu ołtarzy Pańskich i dlatego w powyższym zestawieniu ominęliśmy ich. Są to:

1) — KOZAL Michał (1893—1943) biskup pomocniczy diecezji wrocławskiej, urodzony w Nowym Folwarku k. Krotoszyna, zmarł umęczony w obozie koncentracyjnym w Dachau. Proces od 1960 r., dekret o pismach wydano dnia 5 III 1982 r., beatyfikacja ma się odbyć w czasie III podróży Ojca św. Jana Pawła II do Polski w czerwcu 1987 r.

2) — KÓZKÓWNA Karolina (1898—1914), dziewica, męczennica, urodzona w miejscowości Wał-Ruda w diec. tarnowskiej, zginęła śmiercią męczeńską tamże. Proces beatyfikacyjny od 1965 r., dekret o męczeństwie za wiarę ogłoszony dnia 30 VI 1986 r.; beatyfikacja jest zapowiedziana na czerwiec 1987 r. w czasie pobytu Ojca św. Jana Pawła II w Tarnowie.

3) — MATULEWICZ Jerzy, Bolesław (1871—1927), biskup wileński, abp tytularny, odnowiciel zakonu OO. Marianów, założyciel Zgromadzenia Sióstr Służebnic Jezusa w Eucharystii oraz Zgromadzenia Sióstr Biednych Niepokalanego Poczęcia NMP; urodzony w Luginie na Suwalszczyźnie, zmarł w Kownie. Proces beatyfikacyjny od 1953 r., dekret o heroicznosci cnotę ogłoszony dnia 11 V 1982 r., dekret o beatyfikacji podpisany dnia 30 VI 1986 r. Beatyfikacja zapowiedziana na dzień 28 VI 1987 r. w Rzymie.

4) — STEIN Edyta — S. Teresa Benedykta od Krzyża (1891—1942), karmelitanka; urodzona we Wrocławiu, zamordowana w obozie koncentracyjnym w Oświęcimiu. Proces od 1962 r. w Kolonii, dekret odnośnie pism wydano dnia 10 III 1978 r., beatyfikacja zapowiedziana na dzień 4 V 1987 r. w Kolonii, w czasie podróży apostołskiej pap. Jana Pawła II do RFN.

Niektóre z tych spraw zamieszczonych w I części zostały już zakończone a jedynie od uzyskania dokonanych za przyczyną Sług Bożych cudów zależy uzyskanie dekretu beatyfikacyjnego. Są to pozycje dotyczące następujących Sług Bożych: Borzęcka Celina, Bo-

rząca Jadwiga, Chyliński Melchior, Czartoryski August, Truszkowska Zofia; cud dokonany za przyczyną Sługi Bożej M. Franciszki Siedliskiej został uznany przez Kongregację d/s Świętych dnia 21 XI 1986 r.

Tak więc w niedługim czasie mogą nastąpić dalsze beatyfikacje Polskich Sług Bożych.

W drugiej części zatytułowanej „Sprawy rozpatrywane w Kongregacji d/s Świętych” — znajdują się następujące pozycje odnośnie Polskich Kandydatów na ołtarze:

1) — HOZJUSZ Stanisław (1504—1579) biskup warmiński, kardynał; urodzony w Krakowie, zmarł w Rzymie. Wydany został dekret Nihil obstat.

2) — JABŁOŃSKA Bernardyna (1874—1940) współzałożycielka Zgromadzenia Sióstr Albertynek (Zgrom. Sióstr III Zakonu św. Franciszka posługujących Ubogim); urodzona w Pizunach k. Narolu, zmarła w Krakowie. Proces rozpoczęto w 1983 r. w Krakowie, uzyskano dekret Nihil obstat; od 3 V 1986 r. sprawa jest w Kongregacji d/s Świętych w Rzymie.

3) — KIEROCIŃSKA Joanna, Maria Teresa od Jezusa (1885—1946) założycielka Zgromadzenia Sióstr Karmelitanek Dzieciątka Jezus; urodzona w Wieluniu, zmarła w Sosnowcu. Otrzymano dekret Nihil obstat.

4) — KRYSZKIEWICZ Zygmunt — Bernard od Matki Pięknego Miłości (1915—1945), kapłan zgromadzenia Męki Pana naszego Jezusa Chrystusa (OO. Pasjonistów); urodzony w Mławie, zmarł w Przasnyszu. Uzyskano dekret Nihil obstat.

Oprócz procesów beatyfikacyjnych znajdujących się w Kongregacji d/s Świętych, jest jeszcze ponad trzydzieści innych procesów beatyfikacyjnych rozpoczętych w poszczególnych diecezjach czy zakonach i zgromadzeniach w Kraju. Niektóre z nich prowadzone są już od wielu lat (np. S. Józefy Karskiej od 1949 r.), inne zostały wzniesione po wielu latach (np. S. Magdaleny Mortęskiej benedyktynki, bpa Nankera), są starania o zatwierdzenie istniejącego od wieków kultu Sług Bożych (o. Bernarda z Wąbrzeźna benedyktyna, ks. Stanisława Kaźmierczyka z zakonu Kanoników Regularnych), przygotowuje się także starania o zatwierdzenie wielowiekowego kultu innych Sług Bożych (o. Rafała z Proszowic bernardyna, Michała Gedroycia i Ofki (Eufemii) Piastówny dominikanki raciborskiej). Są także procesy beatyfikacyjne rozpoczęte w dawnych wiekach a zaniedbane (o. Fabian Maliszewski dominikanin, o. Adam Trebnic cysters z Oliwy). Ostatnio rozpoczęto kilka procesów po upływie zaledwie kilku lat po śmierci danego kandydata na ołtarze.

Widzimy więc, że wielu Polaków zarówno obecnych czasów jak i dawnych wieków powiększy w przyszłości szeregi Świętych i Błogosławionych Narodu Polskiego.

Naszym zadaniem jest modlić się o wyniesienie na ołtarze tych, których Kościół chce nam dać jako wzór i przykład do naśladowania; jako tych, którzy idąc za wezwaniem Chrystusowym „świętymi bądźcie bo Ja jestem święty” — w życiu swoim osiągnęli świętość w stopniu doskonałym i zajaśnili nadzwyczajnymi cnotami — zwłaszcza miłości Boga i bliźniego.

Kraków

KS. MICHAŁ CHORZĘPA CM

REFLEKSJE I MATERIAŁY DUSZPASTERSKIE

Ks. Tadeusz Brzegowy

BÓG PANEM ŻYCIA

W 40. dniu po narodzeniu Jezusa Maryja i Józef przynieśli Dziecię do świątyni, „aby je przedstawić Panu” (Łk 2, 22). Ewangelista zaznacza wyraźnie, że to co się dzieje, dzieje się dla wypełnienia Prawa Pańskiego. Ściśle mówiąc, chodziło o dwa przepisy tego Prawa. Pierwszy z nich mówił, że każda matka izraelska po urodzeniu dziecka, w 40. dniu, gdy to był chłopiec, a 80., gdy była dziewczynka, miała się stawić w świątyni przed kapłanem i złożyć ofiarę za swoje „oczyszczenie”. Kobieta uboga miała złożyć w ofierze parę synogarlic albo dwa gołąbki; w taki właśnie sposób zadośćczyni Prawu Maryja (Por. Kpł 5, 7; 12, 8). Drugi przepis dotyczył samego dziecka. Jezus był pierworodnym synem Maryi. A Prawo stanowiło: „Każde pierworodne płci męskiej będzie poświęcone Panu” (Wj 13, 2). Prawo o pierworodnych odnosiło się do ludzi jak i do zwierząt, do wszystkiego „co otwiera łono” (Wj 13, 2; 34, 19). Jednak Prawo to inaczej było wykonywane w odniesieniu do zwierząt, a inaczej do ludzi. Zwierzę składało się w ofierze lub po prostu zabijało. U starożytnych sąsiadów Izraela praktykowano składanie w ofierze pierworodnych dzieci. Ten barbarzyński zwyczaj wkraśl się również do praktyki izraelskiej, ale prorocy piętnowali go zawsze jako okropność. Pierworodni w Izraelu nie mają być składani w ofierze, lecz po prostu